

de spini ascunși adânc în sufletul adorat. Dar... vei veni... și vei găsi mult schimbat pe devotatul tău...

Ai cetit „Sămănătorul“? La redacție a fost mare entuziasm. „Șapte“, Săm. 5 Sept. 1904“, iscălit: *Cerna*.

La rând, urmează și alte frumoase poezii ale lui Cerna, în „Sămănătorul“: „Plânsul lui Adam“, „Legenda unei stânci“, „Către pace“. Pomeniște și de ele, în corespondența noastră, în care el apare mereu „*cernit*“, năcăjit, chinuit, — „*acesta sânt eu*“.

Se simția mereu atras spre Eugen Ionescu, prietenul iubit de la Roman. La 13 Iulie 1904, de la Sinaia, P. Cerna îi scrie. „Mă bucur de sănătatea și viața care respiră din scrisoarea ta; sufletul tău este foarte simpatic. Mai scrie-mi, că-mi faci o nespusă plăcere.

Panait.“

Acum vine, tot de la Sinaia, ultima sa scrisoare din această corespondență, la 7 August 1905, — precum o vedem în textul ce-l publicăm aici, în „Cuget Clar“ (Noul „Sămănător“), ca o pioasă amintire pentru poetul care a scris la vechiul „Sămănător“.

Econ. D. Furtună.

VECERNIE LA VENEȚIA

de *Emanuel Geibel*.

*Ave Maria! Pace pe mare și în cer,
Din turnuri glas de clopot trimete-adânc mister.
Ave Maria! Orice e pamântesc lăsați,
Fecioarei prea Curate mărire îi cântați!
Și îngerii în ceruri stau în genunchi acum
Și Domnului închină al crinilor parfum;
Prin purpura de nouri se-aud venind cântări
Ce Dubul Sfânt trimete din 'nalte depărtări.*

*Evlavie divină ce inima cuprinzi
Și 'n sfântă 'nfiorare tu sufletul mi-l prinzi!
O, sfântă rugăciune ce te avânți spre cer
Pe aripa credinții pătrunsă de mister!
În lacrima prelinsa amaruri se topesc
Și bucurii de viață în suflet înfloresc.
Cântați Ave Maria l'al clopotelor glas;
Pământ și cer cu lumea se 'mpacă 'n sfântul ceas.*

Trad. de I. Const Delabai